

Poštnina plačana v gotovini.

Leto XXX.

Štev. 10.

Oktober 1933.

Odmev iz Afrike

Misijonski list s prilogo „Klaverjev misijonski koledar“.

Izdaja: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1.

Odmev iz Afrike

stane za vse leto
10 Din, 5 lir, 60 am.
cts, 2'50 šil.; s prilogo

„Klaverjev koledar“ 15 Din, 7 lir, 80 am. cts., 3'10 šil. — Naročila in milodare, prosimo, naslavlajte na: **Družbo sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1.** (Ček. št. 10.887) — Za Jul. Benečijo: Rim (123), via dell'Olmata 16. — Za Avstrijo: Salzburg, „Claverianum“.

VSEBINA:

Vneti kristjani. — Mučenec naših dni. — Skrb za zidanje. Brat Poznič se zahvaljuje. — Slabi časi tudi pri nas. — Potrebujem najmanj enega učitelja. — Vso zadevo sem izročil naši dobri misijonski materi. — Za to, kar še manjka, bo skrbel Bog. — Kratka misijonska poročila. — Črni Samuel. — Kako si je priborila Angela svoj poklic. — Uslišane molitve. — Zopet nova afriška knjižica.

Za vse

naše ljube dobrotnike in naročnike se vsak dan mnogo moli ter se prosi zanje božjega varstva in blagoslova! Božje Srce Jezusovo naj tisočero povrne vsak dar!

500 svetih maš vsako leto

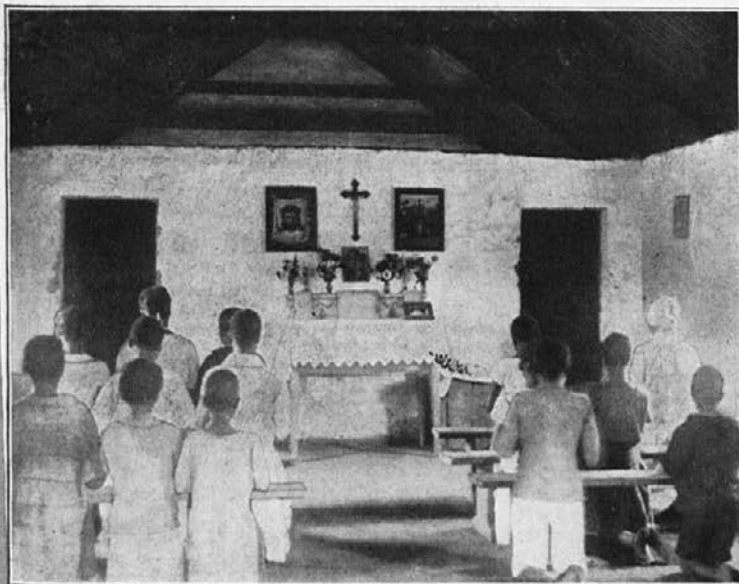
opravijo afriški škofje in misijonarji za vse naročnike „Odmeva iz Afrike“ in „Zamorčka“ ter za ljube dobrotnike afriških misijonov. Ta nebeška rosa se razliva tudi nad vse vaše drage. Hvaležna Družba sv. Petra Klaverja.

Spomin na umrle.

Preč. g. Martin Meško župnik v Kapeli. — Preč. g. Franc Traven župnik v Sodražici. — Preč. g. Josip Cegnar župnik v Smedniku. — Frančiška Slemberger, Sv. Križ pri Litiji. — Ana Strgar, Nova gora. — Marija Žibert. — Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

Darovi, na željo objavljeni: Ivan Gmajnar, Zagreb, za mis. 20 Din. — Neimenovana iz O. nabrala za najp. mis. 260 Din. — P. N. za misijone 5 lir. — Na gostiji Šuman-Putlič, sv. Jurij, so nabrali blagi gostje za botrinski dar zamorčku „Jožek“ 62 Din. — Naj Bog povrne!

DEKLETA, ki bi se rada popolnoma posvetila misijonski službi, naj prosijo sprejema pri vodstvu Družbe sv. Petra Klaverja. — Starost 16—24 let. „Pomožne misijonarke za Afriko imajo redovne obljube in živé po pravilih, ki jih je papež Pij X. leta 1910 končno veljavno odobril.“

romašna cerkva v misijonu Glen-Cowie. Zamorski kristjani se zbirajo k službi božji.

Vnetí kristjani.

Apostolski vikariat Buta.

Poroča p. Altman, iz misijonske družbe sv. Jožefa v Mill-Hillu, Tiko, Kamerun.

Ta mesec je število vernikov narastlo za nadaljnih 50. Dne 3. in 10. septembra smo jih krstili. Ako hoče kdo vedeti, kako po otročje se zamorci krsta vesele, mora o sam videti in doživeti. Sicer je tudi v domovini navada, da se veselo pripravljajo na prvo sv. obhajilo in to veselje tudi na zunaj kažejo. Vzrok veselja niso lepa oblačila ali dobra jed, ki jih čaka, ampak Jezus, ki ga bodo sorvič v življenju prejeli. Tako je bilo tudi pri naših kristjanih na dan njihovega krsta in to velikih in malih. Pojoč in vriskajoč so hodili po cestah.

Novokrščeni so zelo vneti in je zato kar novo življenje prišlo v faro. Tudi drugi sedaj še bolj vneto prejemajo sv. zakramente. Tako sem preteklo nedeljo razdelil 100 sv. obhajil. Tudi pogani se se čudili veliki vnemi novokrščencev in se je marsikdo prav zaradi tega zglasil

za nauk. Naj bi ta vnetost ne izginila in naj bi mnogo poganov prišlo v naročje sv. Cerkve.

Pa še nekaj posebnega je bilo. Zadnjič sem Vam poročal, da še nimam prostora za novo šolo; zdaj pa lahko povem, da je z božjo pomočjo prišlo vse drugače. Prejšnji teden sem dobil pravega učitelja. Zdaj bo treba zidati šolo in od vlade dobiti dovoljenje za to. V nedeljo sem oznanil, da bomo lahko zidali šolo in da naj drugi dan pripeljejo starši otroke k meni. Ta novica je bila z veseljem sprejeta, že ob 5. zjutraj je prišlo nekoliko otrok, po maši pa jih je bilo že 70. Mogel sem jih sprejeti le 50, ker imam le enega učitelja; druge sem moral odkloniti. Mogel bi dobiti do 200 učencev, ako bi imel potrebnega denarja. Toda Bog bo pomagal, malo bo treba potrpeti, pa bo šlo.

Mučenec naših dni.

Piše P. Lagel, misijonar v Zap. Afriki.

Danes sem šel skozi zamorsko vas Ndungulo. Ves žalosten sem stal pred pogorelo šolo, katero so mi pogani zažgali, le križ je štrlel še kvišku, ves črn in osmojen. Zažgali so pa šolo zato, ker nobene ne marajo; dobro namreč vedo, da se tam vzgajajo kristjani. Pa ne samo, da so zažgali šolo, tudi mojega pridnega katehista Marijana so mi zastrupili. V teh dneh je umrl kot žrtev gorečnosti za vero Jezusovo.

Marijan je svojo smrt že naprej slutil. Na večer preden sem se odpravil na vizitacisko potovanje, je prišel k meni in mi pripovedoval, kako so ga pogani pretepli. Obenem so mu zagrozili, da ga bodo v kratkem spravili s sveta, če ne neha učiti in pridigovati vero belih mož.

Pred kakimi tremi tedni se je Marijan po opravih odpravil na pot. Vzel je s seboj svojo mlajšo sestro. Nenadoma pa je Marijana prevzela velika slabost. Nprestano je bljuval kri in le s težavo se je privlekel do neke razpadle kočice. Čutil je, da mu pojemajo moči, pa je rekel svoji sestrici: „Moliva še enkrat skupaj, da bom dobro pripravljen mogel stopiti pred ljubega Boga, zakaj umreti bom moral. Hiti, sestra draga in reci mojim dragim staršem, naj pridejo in me pokopljejo. Jaz pa bom sam s svojim angelom varuhom, ker nikogar ni v bližini.“

Sestrica je bila žalostna in ostala pri bratu. Kako naj bi vendar pustila brata samega, sedaj ko umira? Ob jutranji zarji je moj pridni katehist izdihnil svojo lepo

dušo. Nato je sestrica stekla domov in staršem sporočila prežalostno vest. Prišli so in hudo užaloščeni pokopali svojega sina.

Ko sem se danes mudil v vasi Ndungala, so me že vsi čakali: otroci, mladeniči in dekleta. Pa nobenega vselega razpoloženja ni bilo topot. Velika žalost je vsem govorila iz oči, ena izmed deklic pa je jokala.

„Ali si ti sestra mojega katehista Marijana?“

Ni odgovorila; še huje so se ji udrle solze.

Hotel sem jo tolažiti, pa silno ganotje me je vsega prevzelo — in končno smo vsi jokali . . .

Potem pa jim rečem: „Zaupajte otroci moji, Bog je velik! Zrtev življenja, ki jo je Marijan prinesel Bogu, vam bo izprosila milost stanovitnosti in vašim rojakom milost spreobrnjenja.“

V misijonski pokrajini, kjer deluje P. Lagel, je v kratkem času umrlo že kakih 20 katehistov na enak način, t. j. po zastrupljenju. Čarovniki mislijo, da bodo na ta način zaprli pot razširjanju sv. vere. Pa tudi tukaj velja beseda Tertulijana: „Kri mučencev je seme novih kristijanov!“ Kljub vsemu temu preganjanju sv. evangelij zmagovito napreduje po Portug. Kongu. P. Lagel je samo na enem vizitacijskem potovanju skozi pokrajine svojega misijona v teku treh mesecev krstil 1022 zamorcev, med temi 484 odraslih.

Uspehi bi bili še večji, če bi imeli zadosti denarnih sredstev ter bi mogli zidati še več novih šol in nastaviti še več katehistov. Kdo bi hotel s svojim darom pripomoči k razširjanju svete vere v Afriki?

Skrb za zidanje.

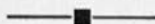
Apostolski vikarijat Antsirabé (Madagaskar).

Prošnja p. Feurierja, misijonarja v La Salette v Faratsiho: Gospodarska kriza, ki vsi trpimo zaradi nje, je velika ovira delovanju misijonarja in je tudi meni prizadela že mnogo sitnosti pri zidanju. Moji dragi Malgaši, ki so bili prejšnja leta tako postrežljivi do mene, mi ne morejo več pomagati, ker sami nič nimajo; pa tudi iz Evrope prihajajo podpore v manjšem obsegu in redkeje... Potreboval bi še mnogo podpore, da bi dovršil cerkev, ki sem jo začel zidati in ki mi je povročila že mnogo

skrbi. Ako bi ne bilo krize, bi jo bili to leto že posvetili, ko smo obhajali 30 letnico ustanovitve misijona v Faratsiho.

Mnogo protestantov — tudi premožnih — čaka le na to priliko, da bodo pristopili k nam, in nekateri so to željo naravnost izrazili. Naj omenim še pogane iz okolice, ki so nam večinoma v duhu naklonjeni in že zdaj trumoma prihajajo k nam. Ali nam ni potrebna velika cerkev, da bi mogli vsi vanjo? Ali bo tudi v prihodnje prilika tako ugodna? Železo se mora kovati, dokler je vroče, pravi pregovor.

Le eno pomoč še vidim: Klaverjevo družbo, božjo Previdnost in mater afriških zamorcev... Družba, ki pomaga toliko revnim misijonarjem, upam, da tudi mojega klica ne bo preslišala. Božja Previdnost naj obudi mnogo blagih duš, ki mi bodo pomagale. Moji Malgaši, ki se bodo lahko v posvečeni cerkvi tako mnogoštevilno zbirali, bodo molili za vse tiste, ki jim bodo pomagali. Tudi jaz bom molil zanje in klical božjega blagoslova na njih delo.

Brat Poznič se zahvaljuje.

Misijon Glen Cowie, Južna Afrika.

Prejel sem vse zavoje, katere ste mi poslali iz Ljubljane. V imenu predstojnikovem in vseh ubogih zamorčkov, ki so kaj dobili, se Vam tisočero zahvaljujem.

O, ko bi mogli biti Vi zraven, ko smo odpirali zavoje! To so se našim ljubim zamorčkom iskrile oči. Obleke sem porazdelil med najpotrebnejše, to je med take, ki nimajo ničesar, s čemur bi se pokrili, in prezebavajo. Nekaj jih niti v šolo ne more, ker nimajo obleke.

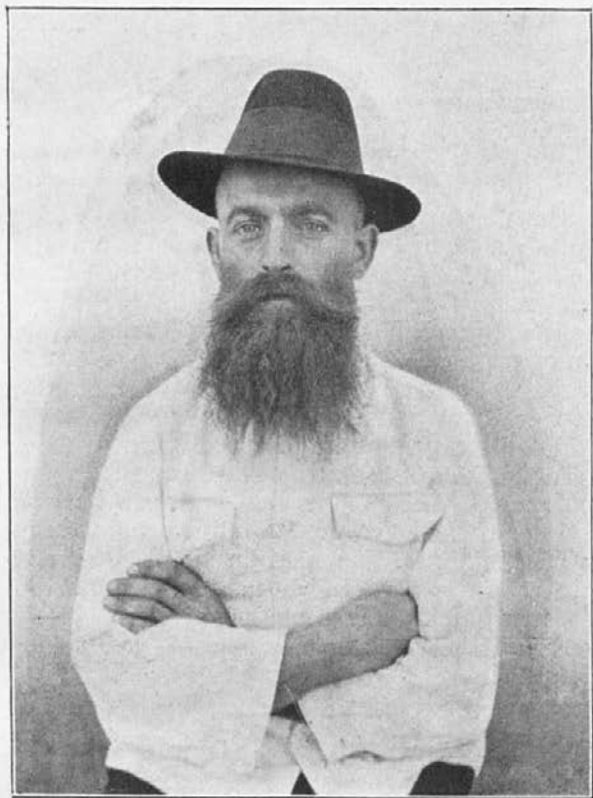
Neki ubogi zamorski deklici sem dal eno obleko, pa me je vsa ginjena vprašala: „Kdo pa je poslal tako lepe oblekce?“ Odgovoril sem: „V Rimu je jako dobra mati, ki zamorčke tako zelo ljubi, zato jim pošilja te oblekce.“ Deklica, čeprav še ni bila krščena, je vzkliknila: „O, potem bom pa molila za tako dobro mamo.“ In takoj je začela moliti očenaš in zdravomarijo.

Pri nas imamo jako slabo letino. Nekateri otroci pridejo zjutraj v šolo, ne da bi bili prej kaj jedli, in jim moramo potem mi odstopiti del našega skromnega kosila.

Zelo bi prosil, če bi Vam bilo mogoče poslati še nekaj oblek, rutic za na glavo in čepice bi tudi prav prišle.

Naši kristjani me prosijo za križe, pa jih nimam, da bi jih jim dal. Zelo bi zato prosil za stenske križe, dolge kakih 40 cm.

Število katehumenov se vedno množi. Večinoma prestopijo iz protestantizma k naši pravi sveti veri. Zelo jih gane, ko vidijo veliko razliko med katoliškimi in protestantovskimi duhovni. Vidijo veliko požrtvovalnost in nesebičnost katoliških duhovnikov in to jih pridobi.

Misijonski brat Valentin Poznič iz kongregacije sinov presv. Srca, Glen-Cowie, Južna Afrika.

Še enkrat se Vam najlepše zahvalim za poslane reči. Ne pozabite nas v bodoče. — Nekaj bi skoraj pozabil. Zadnjič ste mi poslali tudi nekaj bonbončkov in brošk. S temi rečmi sem napravil zamorčkom veliko veselje. Dam jim tu in tam ter jih s tem privabim v šolo in h

krščanskemu nauku in se tako končno spreobrnejo. Kajne, kako slabotno sredstvo, pa kako lep namen!

Pomagajte, dragi bravci Odmeva, z molitvijo in če mogoče s kakšnim prispevkom, da kmalu pride to ubogo ljudstvo do spoznanja sv. vere, ker tudi zanje je prelil naš Gospod Jezus Kristus svojo sveto Kri.

Slabi časi tudi pri nas.

Piše brat Val. Poznič F. S. C., misijon Glen-Cowie.

Res imate slabe čase v domovini, vendar pa gotovo boljše kot naši ubogi zamorci tukaj, ki jim vsega manjka, zlasti pa živeža in obleke.

Ubogi pa so ti ljudje posebno zato, ker nimajo nobene vere, ali bolje rečeno, ne smejo nobene imeti. In za to skrbe poglavarji in čarovniki, ki dobro vedo: takoj, ko bodo postali ljudje verni in bodo molili pravega Boga, bo konec njihovih sleparij in prevar — in seveda tudi mastnega zaslužka.

Meseca februarja smo imeli veliko sušo. Čarovnik je premotil pogane, da so mu pripeljali enega vola in 8 koz. Rekel je, da jim bo za to poslal dežja. Pa kot nalašč še mesec na to ni padlo niti kapljice dežja. Kako je to ljudstvo pomilovanja vredno! Ne ve, čemu je na svetu.

Nekateri imajo posejane nekaj koruze, pa še to jim opice pokradejo. Včasih jih pride v tropah kar po 50 in še več skupaj. Nekatero med njimi so tako velike, kot pri vas mesarski pes. Sam sem jih videl. Te živali so zelo močne in uničijo vse koruzne nasade. Na naši sosedni farmi se nam letos ni splačalo sejati koruze — kar je sploh naš edini pridelek za življenje — ker so jo vedno opice pokradle.

„Potrebujem za Manthe najmanj enega učitelja!“

Tako piše P. Vollmer, oblat Brezmadežne iz misijona Sv. Pavel v Behuanlandiji. Pravi: Ta učitelj naj bi tam otvoril šolo in tudi odrasle nekoliko poučeval v verskih stvareh. Zunanje postaje, ki jih je mnogo, me ovirajo, da ne morem več ko vsake 4 tedne priti v Manthe. Tam živi več tisoč domačinov, ki so nam naklonjeni.

Približno 700 je mož, ki so med vojsko služili na francoskih in angleških ladjah. Ti zahtevajo malo cerkvico in šolo, sicer bo vse šlo h krivovercem, ki so tam že sezi-dali lepo cerkev in šolo, medtem ko moram jaz maševati v mali kolibi, ki mi jo je neka žena prepustila v uporabo. Zdaj je ta dobra duša prizidala novo kočo iz gline, da morejo ljudje biti vsaj pod streho pri sv. naši in krščanskemu nauku. Moža in enega brata ji je vzela smrt v nekaj mesecih. Oba sem bil pripravil jaz na prvo sv. obhajilo, ko sta sv. obhajilo tako želela. Morebiti bo žena prisiljena, da si poišče zaslužka kje drugod, ko je tu taka draginja. Potem bo treba, da poslopje odda v najem za denar in jaz bom naenkrat brez strehe, ko plačevati ne bom mogel.

Za vsak dar Vam bom iz srca hvaležen. Mi neprestano molimo, da bi se evropske razmere obrnile na bolje in bi prišli zopet boljši časi; kajti tudi misijoni zelo občutijo svetovno gospodarsko krizo. Ljubi Bog nam bo pomagal iz teh zadreg.

„Zadevo sem priporočila naši dobri pokojni misijonski materi.“

Iz pisma sestre Ivane Terezije Salzmanna, oblatinje sv. Frančiška Saleškega, Jugo-zahodna Afrika.

Zaboj, ki ste ga lani poslali s parnikom „Rosandra“, ki se je v Sonskem zalivu potopil, smo srečno rešili. Sporočili so mi, da zaboj lahko dobimo proti odškodnini 2 funtov in 9 šterlingov. Ker nisem imela toliko denarja, sem zadevo sporočila blagi pokojni misijonski materi (Mariji Tereziji Ledóchowski). In res! Pravkar je prišlo pismo iz zaliva Lüderitz v Egiptu, da bodo zaboj prodali na dražbi in ga še vedno lahko dobimo, ako hočemo. Prepozno je bilo da bi odpisala, zato sem se v molitvi priporočila Mariji Tereziji, naj stvar ugodno uredi. Kmalu po tistem je prispel zaboj in sicer brezplačno, tako, da nas ni stal niti pare. Koliko je plačal preč. p. Grünbeck v Lüderitzu, ne vem, kajti on je zaboj zdražil in ga nam poslal.

Kako hvaležni smo vsem dobrotnikom za vsebino, ki je bila v zaboju. Vse je dospelo v dobrem stanju. Tisočkrat Bog plačaj vsem, ki so kaj pripomogli, da smo sedaj vsi veseli in bodo imeli bolniki toliko olajšav v boleznih. Zadnje čase prihaja toliko bolnikov, da kakšen

dan ne moremo nič drugega, ko zdravila dajati. Zdaj je nalezljiva bolezen influenza po vsem okraju; ni hiše ali koč, kjer nebi ležala 2 ali 3 bolniki. Najhujše pa je to, da ti reveži nimajo kaj jesti in obleči, ker zaslužka ni nikjer. Tudi je bila letošnja zima izredno mrzla. V Springboku so domačini od lakote umirali. Vsi premogovniki so zaprti. Tisoče ljudi je brez kruha; misijon pa ne more pomagati, ker ni denarja.

„Za to, kar še manjka, bo skrbel Bog“

Sestra M. Liena, misijonska sestra Dragocene krvi, Gare, Vzhodna Afrika.

Z denarjem, ki ste nam ga poslali, smo začeli zidati malo bonišnico, ker te najbolj potrebujemo. Bolniki prihajajo k nam iz vse okolice, časih sedem ali tudi deset dni daleč. Ako jih tu v misijonu ne moremo sprejeti, gredo k poganom, ki jih ozmerjajo in zapode. Bolan biti in še ozmerjan, to je hudo. — Te dni je prišel neki bolnik sedem dni daleč k nam. Ves utrujen je prosil pogane, ki tu blizu prebivajo, za prenočišče, toda zaman. Šel je k sosedom, tudi ti ga niso sprejeli. Šele pri neki tretji hiši so ga sprejeli; toda sredi noči so ga hoteli vreči iz koč, ker je tako kašljal . . . Taki so pogani, ker Boga ne poznajo. Po Vaši ljubezni pa bomo mogli vsaj začeti zidati malo bolnišnico. Kar bo primanjkovalo, za to bo pa ljubi Bog poskrbel.

Kratka misijonska poročila.

P. Avon, od Belih očetov, Tabora: „Sredi avgusta bo 18 gojencev zapustilo katehistovsko šolo, pa bodo drugi prišli na njihovo mesto. Šola traja dve leti. Seveda se v prvi vrsti poučujejo verski predmeti kot katekizem, zgodbe, cerkvena zgodovina. Ko ti veliki šolarji zapuste zavod, so dovolj izobraženi, da lahko kako malo vaško šolo sami vodijo. Najbolj nadarjene pošljemo v Marogoro, k očetom od sv. Duha. Tam se še

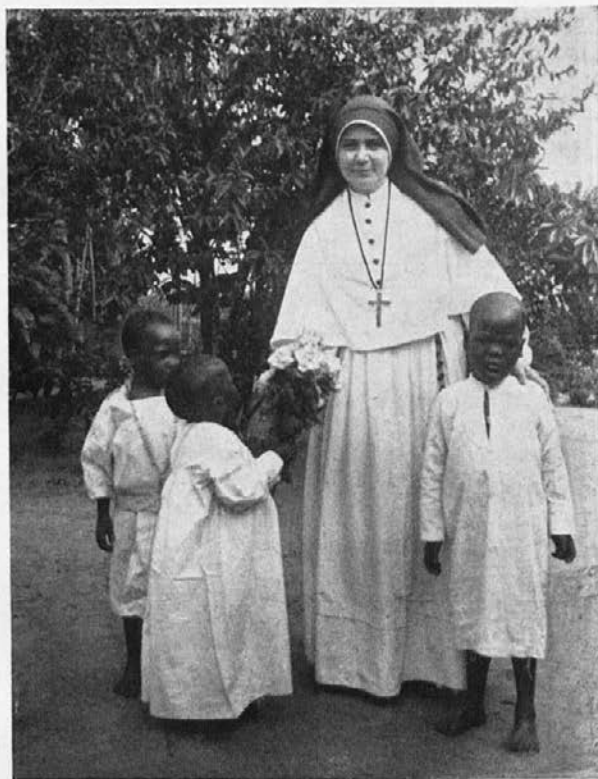
posebej pripravljajo na učiteljsko preizkušnjo. Ta šola obstoja šele tri leta, pa naši katehisti že vodijo vse najvažnejše vaške šole. Omenim še, da bi nam bile zelo dobrodošle svetinjice, rožni venci, križi in razne podobice.“

Škof Noelens, od Belih očetov, apostolski vikar v Zg. Kongu: „V kratkem bodo trije naših levitov posvečeni v dijakone, v mašnike pa 15. avgusta t. l. to je na Veliki Šmaren. Potem

bomo imeli v našem vikarijatu 10 duhovnikov domačinov in bomo našim črnim duhovnikom dali samostojno faro Kala s petimi stranskimi postajami, kjer so tudi šole in kapele. Na vsem ozemlju živi 10.000 duš, tretjina teh je kristijanov. Kala je 20 km od Beaudoinville in imamo zvezo z avtom med obema krajema. Apostolski vikar ali njegov pooblaščenec bosta torej mogla

ši načrti uresničeni. Stalo bo vse skupaj približno 100 tisoč francoskih frankov. Upam v božjo Previdnost, da nam bo vzbudila mnogo gorečih dobrotnikov.

P. Laagel iz kongregacije sv. Duha, Eunene: „Skoro 500 kristijanov in katehumenov je na božični praznik napolnilo našo novo cerkev v Kakondi. Cerkev še ni dodelana. Čeprav meri

„Sestra, te cvetke sem nabrala za naše ljube dobrotnike.“

nadzorovati te duhovnike pri njih delu. Na novem ozemlju bomo morali zidati novo cerkev in šolo za 500 dečkov in drugo za prav toliko deklic. Trajalo bo pa več let, preden bodo na-

65×25 m, je ob velikih praznikih vendarle premajhna. Štiri stene stojijo, oltar pa smo postavili začasno v kor, ki je pokrit z opeko. Vaši darežljivosti se moram zahvaliti, da sem mo-

gel svoje katehiste, ki so mi neobhodno potrebni, vsaj deloma izplačati; saj ti vodijo našemu Bogu vedno nove čete zvestih privržencev. Zaboji z bogato vsebino, ki ste nam jih poslali, so mi zdaj kakor zakladnica, iz katere zajemam najpotrebnejše za poravnavo stroškov. Še enkrat: prisrčna zahvala!

Sestra m. Hieronima, Palotinka, Osrednji kap: „Tudi pri nas so težki časi. Človek bi rad pomagal, toda ima zvezane roke, ker ni denarja. A tudi veselih dni ne manjka. Zlasti je bil vesel dan predzadnja nedelja, ko smo imeli procesijo sv. Rešnjega Telesa in je sam prečastiti škof nosil sv. Rešnje Telo. Že zgodaj zjutraj so se začele zbirati množice ljudstva, da bi nihče nič zamudil. Vsi so se čudili nad krasoto, zlasti lepo so peli otroci latinske psalme. Pa tudi vreme je bilo lepo in je mnogo pripomoglo k lepi slovesnosti.“

P. W. Sylla, misijon Taungs: „Posebno lepo se Vam zahvalim

za prispevek za novega katehista. Med tem časom sem že zopet dva nastavlil. Zelo sem vesel, da imam denarja vsaj za en mesec.“

P. Sigismund, O. F. M. Zgornji Egipet: „Naš lepi, a težavni misijon je v veliki potrebi, najbolj pa postaji Taurat in Armut. Že sedem let živim v Armutu. Število katoličanov se je, Bogu hvala, zvišalo od 500 do 1.200. Moral sem zidati dve kapeli, dve šolski kapeli in še dve revni šoli. V svojem zavodu imam 30 zelo revnih mladih Arabcev in upam napraviti iz njih dobre katoličane, katehiste ali celo duhovnike. Zelo bi potreboval sukna, da bi napravil obleko zanje, potem platno za perilo, usnje za čevlje itd. Tudi cerkev je zelo revna. Tri četrt ure od tu je zelo dobra krščanska občina. Tam sem ustanovil šolo, a me je kriza prisilila, da sem jo moral zapreti. Ali bi mi mogli pomagati, da bi jo mogel zopet odpreti?“

Črni Samuel.

„Dober dan, pater!“

„Kdo me kliče?“

„Jaz, Samuel.“

Samuel še ni bil krščen, pa je vendar misijonarja vselej lepo pozdravil, ko je ta obiskal zavetišče ubogih gobavcev.

„Pater, rad bi bil krščen. Spoznal sem, da je samo vaša vera prava.“

Zelo me je razveselila ta prošnja, kmalu sem ga zadostno poučil, nakar je zamorec ves srečen prejel zakrament svetega krsta.

Samuel je bil od gobave bolezi zelo bolan. Bolezen je napredovala tako hitro, da je zdravnik nekega dne rekel:

„Desno roko in eno nogo mu moramo odrezati, sicer bo segnilo vse telo.“

Ubogi gobavec pa je zaklical: „Gospod zdravnik, jaz sem katoličan in vi mi ne morete roko odrezati.“

„To nič ne de, dragi moj.“

„Jaz pa pravim, da zelo veliko pomeni. Veš, mi katoličani moramo napraviti z desno roko križ. Če pa jaz nimam desne roke, se ne morem več pokrižati in potem — nisem več kristjan.“

„Dobro, pa ti bomo pustili roko in odrezali samo nogo. Dali ti bomo kloroforma in te ne bo nič bolelo.“

„Né, ne maram nobenega kloroforma. Če me boste dali v omotico, bom zaspal in nič ne bom vedel, kaj delate z menoj. Vi pa mi boste medtem ukradli desno roko — ne, tega pa ne! Jaz hočem biti pri polni zavesti, ko mi boste jemali nogo, da bom videl, kaj dalate z menoj.“

Pri tem ostane. Nič se ni bal. Operacija je bila zelo huda. Samuel je bil silno slab. Ko ga je misijonar obiskal, mu je Samuel držal svojo bolno in vso povezano roko nasproti in klical: „Pater, še sem katoličan.“

„Ampak, siromak, kako si mogel to zdržati?“

„Pater, tako-le sem naredil: med operacijo sem trdno držal svoj križec, ki si mi ga ti dal. Gledal sem božjega Zveličarja in si pri tem mislil: On je še veliko več trpel. Zdravniku pa sem rekel: le reži, ne bom se premaknil.“

To je naš gobavi junak Samuel.

Kako si je priborila Angela svoj poklic.

Poroča sestra Rocha, misijonarka od Dragocene Krvi.

Že skoraj deset let sèm nam izkazuje ljubi Zveličar milost, da pokliče iz našega mladega misijona tu v Rodeziji več naših krščanskih deklet v posebno službo redovništva. Tako imam po milosti božji to veselje, da je že šest mojih prejšnjih učenk sprejetih v to izvoljeno število. Toda dolg in trd je boj, ki ga morajo mnoge izvojevati, preden dospejo do tega cilja. Izmed mnogih samo en zglede.

Angela Kereketo je prišla pred dvema leti na naš misijon, stara 17 let, in je prosila za sprejem v šolo, da bi se naučila krščanskega nauka in bila krščena. To smo ji radi dovolili. Kereketo se je pridno učila in bila tudi sicer prav vzorna. Neki mladi zamorski mladenič bi jo bil rad vzel za ženo. V to so tudi radi privolili starši in sorodniki dekletovi. Dobro bi bili porabili ženinov poročni dar — šlo je za nekaj volov.

Tako je prišel čas svetega krsta in Kereketo je dobila ime Angela. Velika sreča se ji je brala na obrazu.

Znabiti jo je že takrat ljubi Zveličar tiho poklical po imenu: „Hodi za menoj!“ Toda šele pol leta pozneje je bojazljivo razodela patru misijonarju in eni izmed sester svojo srčno željo, da bi rada živela deviško in postala sestra. Mi vsi smo bili presenečeni, ko smo o tem slišali, ker nismo mislili nič drugega, kot to, da bo Angela kmalu stopila pred poročni oltar. Opustili pa tudi nismo opominov, da jo bržčas čakajo še velike zapreke, preden bo mogla stopiti v redovni stan, in da se bodo protivili zlasti njeni sorodniki.

Res ni trajalo dolgo, pa so prišli njeni starši in sorodniki, ki so bili zvedeli o njeni nameri, pa so jo hoteli prisiliti, da vzame svojega snubca. Mi smo pustili dekletu dovolj časa, da se je porazgovorila s svojci, deloma tudi zato, da smo jo preizkusili, pa tudi v upanju, da se bodo dali starši omeščati po prošnjah in stanovitnosti svoje hčere in da bodo snubcu njegove vole vrnili. Toda vse je bilo zastoj. Skončali smo razgovore s tem, da smo poslali Angelo k drugim dekletom na delo in smo upali, da se bo dala zadeva ob drugi priliki ugodneje rešiti. Toda kmalu priteče dekle, ki je z Angelo delala, k meni in zakliče: „Sestra, takoj pridi; Angelina mati je razklala nova zakristijska vrata in hoče Angelo ubiti. S sekiro je prišla nadnjo, da je morala pobegniti v cerkev. Zato je hudobna ženska razklala vrata.“

Kakor hitro morem, stečem proti cerkvi. Tedaj mi je že nasproti pritekla Angela in za njo njena mati z dvignjeno sekiro. Jaz sem brž zakričala: „Otrok, beži!“ Potem sem ukazala razbesneli ženi, naj mi izroči sekiro. Toda ni se dala ustaviti in je drla ob meni naprej, za hčerjo, ki se je skrila v sobo naših sester. Pa tudi tu je hotela razsrjena žena razbiti vrata. K sreči so tedaj prišli na pozorišče misijonar, samostanski brat, sestre in otroci, ki po postali pozorni radi krika pred hišo. Le s trudom se je posrečilo odvzeti orožje razjarjeni ženi. Njen mož in in drugi njeni sorodniki pa so ves ta nastop mirno gledali. Ker razbesnela žena zdaj ni imela več sekire, je začela zbadati s svojim ostrim jezikom in njeno sorodstvo ji je pomagalo. Ni se utrudila ne v zmerjanju ne v kričanju, dokler se ni zvečerilo in so počasi vsi odšli. Angela je trepetala na vsem telesu, ni pa niti najmanj omahovala, da se posveti ljubemu Zveličarju.

Še večkrat so potem prišli razni sorodniki. Nekega večera je bil zopet hud nastop in Angela je prosila, da sme kam zbežati, že zato, da ne pride misijonska postaja v nevarnost. Toda kam v temni noči?

Brž sem skrivaj najela dva modra oženjena kristjana, Bernarda in Pija po imenu, in ju prosila, naj spravita Angelo na neko drugo misijonsko postajo, ki je bila tri dni oddaljena. To je bila za ta oba moža velika žrtev. Morala sta proč od svojega dela, otrok in žena za več ko teden dni in dvakrat napraviti težavno pot skozi reke

Poganski deklici prosita za sv. krst.

in gozdove, kjer bivajo divje zveri, ponoči spati pod milim nebom in — kaj če še Angelini sorodniki zvedo za to pomoč? Toda kljub vsemu temu sta moža izjavila, da bosta pomagala ubogemu dekletu iz ljubezni do Boga. Hitro smo zavili nekaj živil in potem je izginilo dekle s svojima varuhoma v temni noči. Marsikateri zdihljaj je šel v naslednjih dneh proti nebu za srečo potujočih in jaz sem prav željno pričakovala, kdaj se moža vrneta. Čez dolgih osem dni sta vendar srečno prišla nazaj.

Med tem so iskali sorodniki ubogo Angelo povsod na misijonski postaji. Končno so spoznali, da je ni več tukaj in da je ušla. Šli so na policijo, da zatožijo patra in sestre. Ko tam niso nič opravili, so šli na višje mesto, h komisijonarju. Toda tudi ta se ni maral mešati v to zadevo. Zato so šli še na naslednjo instanco, k predstojniku komisijonarja. Pater misijonar je prejel dolgo pismo z mnogimi vprašanji, na katera je bilo lahko odgovoriti. Potem so nemirni jeziki utihnili in nemiri so izostali.

(Konec prihodnjič.)

V neki težki zadevi sem se zatekla k služabnici božji Mar. Tereziji Ledóchowski in sem bila čudežno uslišana. Iskreno se ji zahvaljujem za to milost in prosim objave v Odmevu.

K. F. P. Primskovo.

Prisrčno se zahvaljujem Mariji Tereziji Ledochowski za prejeto milost. Pošiljam obljubljeni dar.

M. K. Gorenjsko.

Neka meni prijateljska družina je bila v razporu, tako da mož in žena že štiri mesece nista nič govorila med seboj. Zelo me je to užalostilo in sem vso zadevo priporočila božji služabnici Mariji Tereziji Ledochowski. Priporočala sem ženi, moji prijateljici, naj se tudi ona z zaupanjem obrne do nje. Dala sem ji relikvijo Marije Terezije, da jo je položila pod moževo vzglavje. Na svoje veliko veselje sem zjutraj slišala, kako se mož po dolgem trdovratnem molčanju zopet prijazno pogovarja z ženo. Pošiljam svoj obljubljeni dar in se za to veliko milost služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski iz srca zahvaljujem. Priporočam se ji še v neki težki zadevi in za spreobrnjenje neke osebe. Večkrat sem bila hitro uslišana in upam, če je božja volja, da bom tudi sedaj.

F. B. Brod.

Dve članici Družbe sv. Petra Klaverja sta bili na potovanju in prišle v težke razmere. Prosili sta pomoči služabnico božjo

Marijo Terezijo Ledochowsko in obljubili objavo v Odmevu, če bosta uslišani. Pomoč ni izostala in s tem obljubo izpolnjujeta. Služabnica božja je sama veliko potovala in bo rada pomagala vsem, ki se ji na težkih potovanjih priporočajo.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji za uslišano prošnjo in prosim objave v Odmevu. H. M. Domžale.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji za uslišano prošnjo in prosim objave v Odmevu. Priporočam se ji še nadalje za dušno in telesno zdravje. H. M. Stražišče.

Iskreno se zahvaljujem služabnici božji za dobljeno zdravje in se ji še priporočam. M. P. Muršček.

Priporočala sem se služabnici božji Mariji Tereziji v neki zadevi in me je uslišala, za kar se ji tu javno zahvaljujem. M. A. Studenice.

Iskrena zahvala naši častiti ustanoviteljici za dvakratno čudežno pomoč v neki želodčni bolezni. Pomožna misijonarka.

Dvakrat sem bil uslišan na priprošnjo služabnice božje M. Ter. Ledochowske, za kar se ji zahvaljujem in pošiljam obljubljeni dar. Fr. S. K. Štajersko.

Ker mi je Marija Terezija pomagala v neki zelo važni zadevi, se ji iskreno zahvaljujem in pošiljam dar za krst enega zamorčka. L. K. Sv. Jurij ob Južni železnici.

Zahvaljujem se služabnici božji za uslišano prošnjo. Še se ji priporočam za tri milosti v družinskih zadevah. Obljubim dar za misijone, če bom uslišana. Neimenovana.

Iskrena hvala Mariji Tereziji Ledochowski za uslišano prošnjo. Še se ji priporočam. J. Š.

Prisrčna zahvala služabnici božji Mariji Tereziji za prejete milosti in za pomoč v družinskih zadevah. Priporočam se ji še nadalje. M. M. Duplje.

Zahvaljujem se služabnici božji za uslišanje neke prošnje. J. S. Ljubljana.

Iskreno se zahvaljujem Mariji Tereziji Ledochowski za uslišano prošnjo in se ji še nadalje priporočam. A. P. Ljubljana.

Iskreno se zahvaljujem Mariji Tereziji za srečen izid operacije v glavi. Pošiljam obljubljeni dar in prosim objave v Odmevu. Še se ji priporočam. A. F. Sv. Jurij ob juž. žel.

Zatekel sem se k Mariji Tereziji Ledochowski v neki potrebi in mi je pomagala. V zahvalo pošiljam skromen dar za misijone. C. K. Poljčane.

Iz srca se zahvaljujem Mariji Tereziji za dobljeno zdravje. N. N. Duplje.

Iskreno se zahvaljujem služabnici božji Mariji Tereziji za ozdravljenje težke bolezni in se ji še nadalje priporočam. F. P. Brežice.

Tisočero se zahvaljujem Mariji Tereziji Ledochowski, ker je bila moja prošnja v neki zelo važni zadevi uslišana. Priporočam se ji še v bodoče in prosim javne objave. Ana Meršel, Ljubljana.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji za zdravje pri živini. A. V. Maribor.

V zahvalo za dobljeno zdravje na priprošnjo božje služabnice Marije Terezije pošiljam mal misijonski dar. C. O. Vransko.

Ko sem se obrnil za pomoč k pokojni grofici Ledochowski, sem se prepričal, da izprosi res čudežnih pomoči za našo hišo. V prvič sem spoznal njeno pomoč neki večer; to je bilo tisti dan, ko sem pristopil kot član h Klaverjevi družbi. Dobil sem pri vstopu

podobico z njenimi svetinjami, ki sem jo dal v svoj žep, in se priporočil njenemu varstvu. In prav ta večer sem ušel smrtni nevarnosti kakor po čudežu. Podrla se je namreč stena poleg mene in je le malo manjkalo, da me ni pokopala pod seboj in bi bil vse življenje hrom, ako bi bil sploh smrti ubežal. — Tudi sem imel hudo želodčno bolezen, toda odkar kličem pokojnico na pomoč, sem kakor prenovljen. Tudi moja žena je hudo zbolela. Položil sem ji podobico na dlan, poln zaupanja, da jo bo ozdravila. Res je bila moja žena že drugi dan boljša. Tudi ako moji otroci zbole, se dotaknem bolečega mesta z relikvijo pok. grofice in bolečine minejo kakor po čudežu. — Pretekli teden me je influenza hudo napadla. Mislim sem, da se bo razvila v dolgo bolezen. Ko sem ves v bolečinah ležal v postelji, sem mislil na Marijo Terezijo in sem obljubil, da bom vam vse to opisal in tudi čim prej razglasil. Zdaj izpolnujem obljubo, ko vam tó pišem, in trdno zaupam, da bo pokojnica tudi v prihodnje tako varovala mene in mojo hišo kot doslej. Lahko prisežem, da je vse to resnica.

G. A. X.

Pri p. uredn. V popolnem soglasju z dekretom Urbana VIII. izjavljamo, da se v vsem, kar v zgoraj omenjenih uslišanih kaže na čudežno ali slično, popolnoma podvržemo sodbi sv. Cerkve.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski se priporočajo: K. P. Rečica družino in ljubo zdravje. J. Podrepšek, Celje za zdravje v težki bolezni na živcih in v želodcu. M. L. Sv. Križ za ljubo zdravje in razsvetljenje. H. J. Brod za zdravje. M. M. Rudno za srečen izid neke zelo važne zadeve. I. J. Ljubljana dva brezposelna sinova in za dušni blagor otrok, priporočata tudi svojo že 8 mesecev bolno ženo; če bo prošnja uslišana, obljublja mal dar. Neimenovana v neki važni zadevi obljublja večji dar, če bo prošnja uslišana. M. L. Gorica v neki posebni zadevi. Z. G. Ljubljana v neki denarni zadevi. M. Leber, Hadžiči v posebni zadevi. M. P. Ljubljana za trajno zdravje in možnost dokončati delo, obljublja dar za misijone. F. K. Polzela za zdravje možu. J. M. E. v neki važni družinski zadevi. Š. Z. Ljubljana za pomoč v težki bolezni v glavi in v neki drugi zadevi.

Zopet nova afriška knjižica.

Dobili smo jo od Družbe sv. Petra Klaverja. Pismo škofa Spreiterja O. S. B. v Eshove se glasi: „Naj se Vam zahvalim za knjižico „Offeramus“ (Umasethule), ki je zelo zelo lepa. Zamorski duhovnik p. Andres Ngidi, ki jo je prevedel, je je zelo vesel in se Vam zahvaljuje. V maju je imel svojo srebrno mašo skupno s p. Julijem Mbhele. Tudi naši otroci so knjižice zelo veseli. Vsem dobrotnikom se lepo zahvalimo in bomo zanje molili.“

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov. Izdaja Klaverjeva družba v Ljubljani
Predstavnik in odgovorni urednik: prof. Fr. Sal. Watzl, Kranj.

Za tiskarno Tiskovnega društva v Kranju: Jurij Altheim.

Kako pomagamo misijonom.

Mašna zveza za Afriko je podpora za misijone in obenem zaslužljivo delo tistega, ki v ta namen kaj daruje. V mašno zvezo se more vpisati vsakdo, živ ali mrtev, tudi otroci. Članarina za vsakega znaša 5 Din, plača se enkrat za vselej. Za člane se bere vsako leto 300 sv. maš. Kdor želi, dobi sprejemno podobico. Vsa članarina pride v korist misijonom.

Kruh sv. Antona za Afriko. Sv. Antona ljudje povsodi zelo radi časte, in je velik priprošnjik v nadlogah. Zato opozarjamo na darove za takozvani „kruh sv. Antona za Afriko“, ki se darujejo ali za priprošnjo ali v zahvalo na čast sv. Antonu.

Botrinski darovi po 90 Din služijo za oskrbo zamorčkov, ki se pripravljajo na sv. krst. Darovalec te polne vsote sme vnaprej določiti otroku ime in tako more svojim znancem in prijateljem s tem delom napraviti za god ali drugo slovesno priliko najplemenitejše darilo in voščilo, ako da zamorskega otroka krstiti na njih ime.

Odkup sužnjev. Javna kupčija s sužnji je sedaj državno prepovedana, vendar še ne zatrta. Misijonarji imajo še mnogo prilike, da odkupijo sužnje, zlasti otroke in mlade deklice, ki jih lastni stariši prodajajo hudobnim poganskim gospodarjem. Odkupnina znaša vsaj 180 Din. Tako darilo je delo ljubezni do bližnjega v telesnem in duševnem oziru in ga priporočamo vsem prijateljem misijonov, društvom, šolam in zavodom.

Katehisti. Komur je Bog dal sredstev, da more založiti za katehista letno 1200 Din, tega srčno vabimo k temu. Črni katehisti, ki jih izučé misijonarji, so pri njih rojakih zelo v spoštovanju in jih tudi misijonarji kot svoje pomočnike zelo cenijo. Katehist mnogo pripomore pri reševanju duš in je zato tisti, ki katehista vzdržuje, deležen njegovih dobrih del.

Posinovljenje zamorskih otrok. Najrevnejše in najbolj zapuščene otroke sprejemajo misijonarji in misijonske sestre v misijonsko hišo, da jih tam poučujejo in vzgajajo za kak koristen poklic. Taki otroci so potem apostoli med svojimi rojaki. Nad njimi imajo njih vzgojitelji radi njih ljubezni veliko veselja, ker navadno zelo zgledno živijo. Take otroke moreš kar v daljavi vzeti za svoje, ako daruješ za vzdrževanje 6.000 Din, katero vsoto lahko tudi v petih letnih obrokih izplačaš. Kolikor možno sporoča Klaverjeva družba o teh otrocih. Starši, ki ste izgubili kakega svojega otroka, lahko najdete veliko tolažbo, ako adoptirate t. j. posinovite takega poganskega zamorčka. Bog bo radi tega milostljiv vašemu dragemu otroku.

Vsak misijonski prijatelj bo kupil
Klaverjev misijonski koledar 1934
in ga v pomoč ubogih misijonov razširjal in
naročil še 10 izv. Cena 5 Din. Pri 10 izv. 1 v dar.

Zahvale.

Presvetemu Srcu Jezusovemu, Mariji Pomočnici, služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski: F. J. Rob za uslišano prošnjo, M. K. Griže za zboljšanje zdravja nevarno bolne osebe.

Priporočila v molitev.

Presvetemu Srcu Jezusovemu in Marijnemu, sv. Jožefu, sv. Antonu Pad., sv. Mali Tereziki, služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski in drugim patronom: H. R. Ljubljana za speobrne nje neke družine; U. D. Hajdin pri Ptujju za dar posluha; E. B. in T. K. Ljubljana za zdravje; T. T. P. v neki hišni zadevi; L. S. Hodrčiči za srečo pri živini in za ljubo zdravje; T. G. za milost poklica.

Lepe nove razglednice služabnice božje Marije Terezije Ledóchowske

priporočamo vsem njenim častilcem
in misijonskim prijateljem. - Cena
1 Din, ducat 10 Din. Naročajo se
pri Družbi sv. Petra Klaverja
v Ljubljani, Metelkova ulica št. 1.

Popolni odpustek,

ki ga dobijo člani Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

15. oktobra, na praznik sv. Terezije.

28. oktobra, na praznik sv. ap. Simona in Jude.